

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Compendium Summae seu Manualis Doct. Navarri

**Ávila, Esteban de
Azpilcueta, Martín de**

Lvgdvni, 1609

O.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41656

O B E D I E N T I A. 599

in Nou. cap. 6. nu. 18. coroll. 1.

Multiplacatur tamen numerus per secundam copulam, etiam si sit propinqua primæ. ibid.

Consumēs integram diem ad perpetrandum homicidium, facit vnum numero peccatum. cap. 6. nu. 15. cap. 15. nu. 4.

Qui per multum temporis insequitur feminam, qua non potitur, toties committit peccata distincta numero, quoties interruptit malam volūtatem cessando ab opere exteriori in illum malum finem ordinato, & iterum reuertitur ad illud. cap. 6. nu. 18.

NOVITIVS. vide, Religiosus.

O B E D I E N T I A.

Obedientia est duplex, Specialis & Generalis. *Specialis, est virtus inclinans ad faciendum ea qua iubentur, eo principaliter, quod iubentur.* cap. 23. nu. 35.

Generalis verò cōprehendit omnes omnium virtutum actus, quibus fit quod iubetur. cap. 23. nu. 35.

Obedientia in dubio excusat à peccato. cap. 17. nu. 201.

Præceptum Prælati sufficit fieri verbis claris vel obscuris, id satis significantibus.

Pp 4 cap.

cap. 23. num. 39. Quid non potest Prælati præcipere, vidè, Prælati.

O B S T E T R I X, peccat mortaliter ignorans formam baptismi. cap. 22. nu. 6.

O B L A T I O inter Missarum solennia in die festo tunc est facienda sub præcepto, quando viget cõsuetudo antiqua, & si omitatur, datur scandalum, vel occasio, ne maior pars populi offerat. cap. 13. nu. 19.

O B L I G A T I O, est mater actionis. Prælati 7. nu. 25. Quando tempus præfinitur ad faciendam obligationem, eo elapso finitur: si quis quando præfinitur ad dilatandam. cap. 1. nu. 45.

O C C A S I O.

V T possit quis absolui, non tenetur abstinere ab occasionibus remotis peccandi mortaliter, nec à proximis peccandi venialiter. Tenetur tamen à propinquis peccandi mortaliter. cap. 3. nu. 5. lit. A.

Occasio propinqua peccati mortalis est omnis, & sola illa qua est peccatum mortale, vel est talis occasio peculiaris, qua credit homo, vel credere debet, numquam, vel raro se usurum illa sine morte. nu. 5. lit. D. Nou. nu. 9. Exempli vide tit. Absolutio.

Peccat mort. qui se exponit periculo peccandi

candi mort. cap. 14. nu. 26.

Qui non proponit se abstenturum ab occasione, quam dat alteri ad peccandum, non est absolendus, quando dat illam per peccatum mort. aut intentione etiam minus principali inducendi ad illud, vel ad id iuando, vel contemnendo salutem spiritualem proximi, vel consentiendo saltem interpretatiue. cap. 14. num. 31. lit. A. Nou. nu. 32.

Talem occasionem præbet, qui reficit Synagogas, Mezchitas, Idola, eorumve phana, & peccat mort. ibid. lit. D. Nou. 36.

Qui commodat ballistam, enssem, &c. ei qui cum alio rixatur, & petit eum animo irato, dat ei occasionem peccandi propinquam. ibid. lit. D. Nou. nu. 38.

Non peccat qui permittit, vel offert alteri occasionem peccandi, vt sic deprehensus melius & vtilius corripiatur. lit. E. Nou. nu. 39.

Non dat occasionem peccandi, qui bono animo instituit processiones, nundinas, nuptias, primas Missas, belli simulachra, publica conuiuia, choreas, &c. lit. L. §. 24. Nou. nu. 44.

OCCVLTVM. Occultus auctor delicti manifesti non potest sub excommunicatione compelli ad se manifestandum, sed ad

P p 5 resti

restituendum. cap. 17. nu. 160.

Occultum dicitur quod non est publicum. publicum verò id quod est notorium. ibidem.

Q. D. I. V. M. Dei est maximum peccatorum. cap. 11. nu. 14. Odium etiam proximi est mortale. ibid.

O. F. F. I. C. I. V. M. Peccat mort. princeps vendens officia publica sui regni tam carè, & talibus personis, vt probabiliter credat, vel credere debeat, quòd malè vtentur eis, aut oppriment subditos. c. 25. nu. 7.

Peccat mort. Domini accipientes pretium pro temporalibus officiis, quando recognoscunt alium Superiorem, & fit in loco vbi prohibitum est sub mort. ibidem.

Non peccant principes dando officia publica in dotem, vel mercedem obsequiorum. Neque officarij vendentes publica officia pretio tam honesto, & talibus personis, vt probabiliter credatur non malè vitiosos officiis. cap. 25. nu. 7.

Pius V. tulit contra ambientes officia iurisdictionem habentia sequentem legem.

Nemini de cetero liceat, mediante pecunia, vel solutione, & traditione, ac promissione aliarum rerum, & per interpositas personas, aut alias quouis modo faciendas, aliquas dignitates, & officia exercitium & administrationem iurisdictionis habentia procurare, assequi, vel obti

obtinere: ac si quis his presentibus contravenisse quocummodo dici, aut censei potuerit, ipsum contravenientem eo ipso confiscationis bonorum, degradationis, & amissionis tam privilegij doctoratus, quam quorumcumque per eum obtentorum officiorum tam secularium quam Ecclesiasticorum, ac denum ultimi supplicij poenam irremissibiliter incurrere volumus. & infra. Et quod ubicumque & quandocumque compertum fuerit per interpositam personam, aliquas pecunias, seu alias res traditas, seu promissas fuisse alicui curiali, familiari, vel cuicumque alteri persona pro officiis, & dignitatibus iurisdictionis administrationem habentibus, is qui officium huiusmodi habuerit, obtinuerit, se a promissis attentu interpositione persona huiusmodi nullatenus excusare queat. Quinimod nulla admissa ignorantia excusatione, ipso iure presumetur solutionem, & promissionem huiusmodi de eorum qui officia & dignitates & similia obtinuerunt consensu, & mandato penitus esse facta, eisdemque propterea poenis subiacere omnino intelligatur. cap. 25. nu. 7.

O L E V M sanctum. vide Chrisma.

O M I S S I O vt mala fit, requiritur quod homo possit facere, & teneatur, & non faciat. Præl. 6. nu. 4. Præl. 7. nu. 13. & in hoc ponuntur aliqua exempla.

O P E R A bona facta in peccato ad multa

ta profunt. de quo in hoc Comp. tit. actus humanus.

O P E R A misericordix. vide Eleemosyna.

O P I N I O.

Quando confessarius & pœnitens habent contrariam opinionem; si confessarius credat se inniti evidenti textu vel ratione: pœnitentem verò dubia, non debet eum absoluerè: secus, si pœnitens innititur æquali rationi vel ferè æquali. cap. 26. nu. 4.

Sequenda est opinio communis, vel pluribus rationibus innitens: quibus cessantibus eligenda est benignior, illa scilicet, quæ fauet iuramento, matrimonio, doti, testamento, libertati, pupillo, viduæ, peregrino, rebus piis, & religiosis, alicui personæ miserabili, vel priuatæ contra fiscum, cum fiscus in delicto personæ priuatæ fundatur, vel fauet valori actus, vel reo. cap. 27. nu. 283.

Opinio communis non facit ius. Imò postponenda est opinioni alicuius meliori ratione innitentis, additum in Nou. cap. 1. num. 8. post medium. Stylus verò curiæ Romanæ facit ius. c. n.

Non tenemur semper tutiorem partem eligere, sufficit eligere tutam, in his etiam,

quæ ad fidem & mores pertinent. cap. 27.
nu. 275.

In foro conscientiaë sufficit ad non peccandum, sequi opinionem eius, quem merito censemus scientia idoneum. num. 285.

Pluris æstimanda est opinio paucorum rationem perpendentium, quàm multorum non perpendentium. nu. 285.

Qui opinatur, iudicat, secus de eo qui dubitat. nu. 275. vide etiam tit. Scrupulus.

ORATIO. Quando feruorosa oratio est necessaria, propter imminentem necessitatem, tunc necessaria est etiam contritio, c. r. nu. 31.

Oratio est sub præcepto, quando nullum aliud videtur remedium suæ salutis, vel proximi. c. 13. nu. 18.

Sancti orandi sunt & inuocandi à nobis, & contrarium dicere est hereticum. cap. 11. num. 23. Instituens publicas orationes, non peccat. cap. 24. num. 31.

O R D O I.

Pro ut est Sacramentum secundum se.

Ordo generaliter sumptus est parium
dispariumque rerum sua cuique loca tribuens

buens dispositio: & per antonomastiam, nomine ordinis intelligitur ecclesiasticus. ca. 11. num. 17.

Ordo quatenus Sacramentum, est qui *traditur character, & potestas consecrandi Eucharistiam: vel eam administrandi. ibid. & de necessitate Sacramenti presupponit characterem baptismalem. nu. 205. ca. 27. Secus de characterem Confirmationis. nu. 9. cap. 11.*

Materia Ordinis est traditio rei sensibilis, ut libri, vel calicis. Forma est prolatio verborum, quæ pro varietate ordinum sunt varia. Debet autem traditio, & acceptio, in contactu rei sensibilis, concurrere simul cum prolatione verborum, & non ante nec post. nu. 17.

Ordines iuxta Theologos sunt septem, Ostiarius, Exorcista, Lector, Acolythus, Subdiaconatus, Diaconatus, Presbyterium in prima tonsura, & episcopatus non sunt ordines, sed officia. Canonistæ faciunt novem admittentes tonsuram, & episcopatum. Doctor asserit esse octo, non admittens Tonsuram. Tridentinum autem videtur favere Canonistis, quoad episcopatum. num. 18.

Quatuor minores ordines non sunt Sacramentum, sed potius Sacramentalia: & idem de prima tonsura: non imprimunt characterem, non habent votum solemne castitatis sibi annexum, & ob hæc non dicuntur

tur Sacri, quamuis sint Sacri. cap. 22. nu. 18.

Tres maiores ordines & episcopatus sunt proprie Sacramentum, imprimunt characterem, habent ex statuto Ecclesiæ votum. Solemne castitatis sibi annexum. num. 18. Non sunt reiterabiles, imò nec minores, nec prima tonsura. nu. 2.

Concilium Trident. definiuit sub anathemate hæc sequentia. sess. 23. cap. 2.

I. *Quòd in nouo testamento est Sacerdotium visibile, vel externum.* II. *Sacerdotium esse potestatem consecrandi, & offerendi corpus verum & sanguinem Domini, & peccata remittendi: non tamen esse officium tantum, aut nudum ministerium predicandi Euangelium.*

III. *Quòd Sacerdotes qui non predicant sunt etiam verè Sacerdotes.* IV. *Præter Sacerdotium esse in Ecclesiâ Catholica alios ordines maiores & minores, per quos velut per gradus quosdam tenditur in Sacerdotium.* V. *Ordinem siue sacram ordinationem esse verè & proprie Sacramentum à Christo Domino nostra institutum: non tamen esse figmentum à viris rerum Ecclesiasticarum imperitis excogitatum: neque esse tantum ritum quemdam eligendi ministros verbi Dei, & Sacramentorum.*

VI. *Quòd per sacram ordinationem datur Spiritus sanctus, ac proinde optimè dicunt Episcopi, Accipe Spiritum sanctum.* VII. *Quòd*
per

per eam imprimatur character, unde qui sacerdos semel fuit, non potest fieri laicus.

VIII. Sacram unctionem, qua Ecclesia in sacra ordinatione utitur, non tantum requiritur, sed esse salutarem, & in veneratione habendam, similiter & alias ordinis caremonias. IX. Est in Catholica Ecclesia Hierarchiam, diuina ordinatione institutam, qua constat episcopis, presbyteris, & ministris. X. Episcopus est presbyteris Superiores, haberéque potestatem confirmandi & ordinandi: atque eam quam habent non esse illis communem cum presbyteris.

XI. Ordines ab Episcopis sine populi, vel potestatis secularis consensu, aut vocatione collatos non esse irritos, sed legitimos & veros.

XII. Eos, qui nec ab Ecclesiastica potestate ritè ordinati, nec misi sunt: sed aliunde veniunt, non esse legitimos verbi, & Sacramenti ministros. XIII. Episcopos auctoritate Romani Pontificis assumptos esse legitimos, ac veros Episcopos: non tamen figmentum humanum. cap. 22. 18.

Peccat mort. & est hæreticus qui credit non esse vera, definita à Conc. Trid. circa Sacramentum ordinis. Et si id quouis modo exteriùs profert, est excommunicatus per bullam cœnæ. cap. 22. nu. 18.

ORDO II.

Quoad collationem & Susceptionem.

PECCAT mort. qui se facit ordinari contra canones Concil. Trid. sess. 25. cap. 4. vbi ait.

I. Nemo initietur prima tonsura, nisi fuerit confirmatus Sacramento Confirmationis : & nisi fuerit edoctus fidei rudimenta : & nisi sciat legere & scribere : & nisi intelligatur quòd in obsequium Dei vult ordinari: non tamè ut brachium seculare fugiat. II. Minoribus ordinandus habeat testimonium bonum à suo Parocho, & à suo magistro scholæ: calleatq; linguam Latinam : & minores conferantur per temporis interstitia, nisi aliud iudicauerit Episcopus. III. Quòd minoribus ordinati ascendant ad Subdiaconatum post annum elapsum à postremi gradus susceptione, nisi aliud iudicauerit Episcopus. IIII. Quòd minoribus initiati ante sacros ordines per annum versentur in Ecclesia, sint exemplares maxime continentia, & dominicis aut solemnibus diebus communicent. V. Maioribus ordinandi maius habeant testimonium, idq; fiat publicè iussu Episcopi, de eorù natalibus, atate, & moribus, monitionibus in Ecclesia premis-

Qq si.

sis. VI. Quod ordinandi presbyterio, in minis-
 tribus sint probati, bonum habeant testimonium:
 anno integro diaconatus feruiant: ministeria
 populum docendi, & Sacramenta administra-
 di prius sciant: & ab eis castitatis & bona vita
 habeatur expectatio. VII. Capitulum Sede va-
 cante infra annum à die vacationis licentiam
 aut litteras commissorias non concedat alicui qui
 beneficii obtenti, vel obtinendi occasione arti-
 tus non fuerit. VIII. Quod facultates de
 promovendo aliquē à quocumque solum suffra-
 gentur habentibus iustam causam in litteris ex-
 primendam, ob quam à propriis Episcopis non
 ordinentur. Et tunc non ordinentur nisi ab Epi-
 scopo in sua diocesi residente, vel pro eo Ponti-
 ficalia exercente, idq; praeiudicium diligenti examini.
 IX. Quod nemo ordinetur praeiudicium cuiusvis
 rescripti, vel privilegij, nisi eius probitas, &
 mores testimonio Ordinarij commendentur. X.
 Quod aetas ordinandorum sit ad Subdiaconatum.
 22. annorum: ad diaconatum, 23. & ad presby-
 terium. 25. & quod nullus etiam regularis or-
 dinetur sine praeiudicium examine Episcopi. Et nota
 quod huic decreto non obstat Bulla Pij V.
 Medicantibus quoad hoc concessa, quae abro-
 gata est à Gregor. XIII. XI. Quod cum pro-
 motis per saltum, si non ministraverint, Episcopus
 ex causa dispensare possit. XII. Quod nullus
 ordinetur qui non ascribatur illi Ecclesiae, aut
 loco

loco pio, pro cuius necessitate, aut utilitate ordinatur. Qui si eum locum inconsulto Episcopo deserat, ei sacrorum usus interdicitur.

XIII. Quod si fieri posset, minores ordines exercentibus stipendia assignentur: atque minoribus ordinati suis officijs inseruiant, ceteri qui minoribus carent, eos non exercent. XIII.

Nullus clericus peregrinus sine commendatitij's literis sui ordinarij ad diuina officia admittatur. XV. Ne pro Missis nouis celebrandis quid datur, euitenturque exactiones elemosynarum importuna, ac illiberales. c. 25. n. 68. Et ne cui vago & ignoto Sacerdoti Missas celebrare liceat. Et nemo publicè ac notoriè criminofus sancto altari ministrare, aut sacris interesse permittatur. Et ne sanctum hoc sacrificium extra Ecclesiam, aut ad diuinum tantum cultum dedicata oratoria, à secularibus vel regularibus quibuscumque peragatur. Ibid.

Item peccat qui contrauenit statutis eiusdem Tridentin. sess. 14. cap. 2. de Reform. vbi statuit circa suscipientem ordines, hæc sequentia:

I. Qui se procurat ordinari ab Episcopo titulari absque sui Episcopi licentia, etiam si sit illius familiaris, & continuus commensalis, & in loco nullius diocesis, vel exempto, suspensus sit ab executione ordinum, quousque suo Prelato visum fuerit. Episcopus verò titularis ab

Qq 2 exercitio

exercitio Pontificalium per annum sic suspensus.
 II. Quod Episcopus ordinare potest familiar-
 rem suam per triennium ei seruientem, si bene-
 ficium statim re ipsa & sine fraude illi confe-
 rat. III. Nemo ordinetur contra voluntatem
 sui Pralati, etiam si prohibeatur promoueri ob
 occultum crimen & extra iudicialiter, & quod
 ei qui à suis ordinibus, gradibus, dignitatibus
 Ecclesiasticis fuerit suspensus, non suffragetur
 vlla licentia de promouendo, aut ad priores gra-
 dus, ordines, aut dignitates antea consecuta
 restitutio contra proprii Pralati voluntatem.
 IIII. Quod Episcopus potest suspendere adri-
 pus, si ei visum fuerit, suum subditum ordina-
 tum quacumque auctoritate absque suo prac-
 denti examine, si eum inueniat inhabilem. V.
 Quod Episcopus aut alij sui ministri pro colla-
 tione quorumcumque ordinum, aut pro litteris
 dimissorijs, aut pro sigillo nihil quicquam etiam
 sponte oblatum accipiant. Et notarij pro scri-
 ptura, si eis nullum salarium pro officio exer-
 cendo sit constitutum, decimam tantum unius
 aurei partem accipere possint. VI. Quod non
 concedat dimissorias, nisi prius examinatis &
 approbatis. VII. Quod nemo ordinetur, nisi
 prius legitime constet eum beneficium Ecclesi-
 asticum ad victum sufficiens pacifice possidere, &
 quod illud beneficium resignare nequeat, nisi
 facta mentione, quod ad illius beneficii titulum
 sit

fit promotu, eaq; resignatio non admittatur, nisi constet aliunde posse commodè viuere, & aliter facta sit nulla. VIII. Quòd patrimonium, vel pensionem obtinentes promoueri posthac nequeant, nisi quos Episcopus iudicarit necessarios, vel utiles, constituto priùs, quòd patrimonium aliud, vel pensio satis sunt eis ad vitam sustentandam, & illa sine Episcopi licentia alienare nequeant, donec beneficium sufficiens adipsantur, aut aliunde habeant, vnde honestè viuant. c. 22 n. 18. dicto. 3.

Ordo sacer metu iusto susceptus valet. c. 22. num. 52.

Recipiens ordinem, etiam primam tonsuram, ante Sacramentum Cõfirmationis, peccat mort. cap. 25. num. 68. Sed hoc intellige, si adsit contemptus. nam si desit, nõ erit nisi veniale. cap. 22. num. 9.

Suscipiens minores ordines in mortali non peccat mortaliter: Secus de eo, qui suscipit Episcopatum aut alium sacrum ordinem in mortali. c. 22. num. 18.

Peccat etiam mortaliter, qui procurat ordinari, vel ordinatur ab Episcopo titulari, sine sui Episcopi licentia. ibidem.

Peccat mort. qui scienter ordinatur ab Episcopo excommunicato: Et qui illegitimus quantumnis occultus ordinatur sine dispensatione: Item qui ordinatur extra tempora,

Qq 3

pora,

pora, vel ante legitimam aetatem, vel absque litteris dimissoriis, & est ipso iure suspensus cap. 25. num. 59.

Ordinatus autem ante legitimam aetatem, nec recipit executionem ordinum, nec privilegia ad eam spectantia. cap. 27. num. 202.

De eo qui non potest retinere vinum, de infami, de seruo, de neophyto, de idiota, de coniugato cum scurrili foemina, an possint ordinari, vide Irregularitas III.

Non baptizatus licet sit catechumenus, & sanctus, si ordinatur, non recipit characterem ordinis. cap. 27. num. 205.

Peccat mort. qui furtim ordinatur, & contra prohibitionem ordinantis: & si prohibitio fuit sub excommunicatione latae sententiae, est excommunicatus & irregularis, cum quo solus Papa dispensat. c. 25. n. 70.

Qui scienter per saltum ordinatur, peccat mort. & potest cum eo dispensare Episcopus, antequam ministret, & dummodo antequam utatur dispensatione, suscipiat ordinem omissum. Peccat etiam mort. qui ordinatur omissio aliquo necessario de necessitate precepti, & non suppleto eo utitur ordine, non tamen sit irregularis. num. 71.

Peccat mort. qui eodem die suscipit duos ordines sacros, & est a posteriore suspensus, in quo solus Papa dispensat. Item qui eodem

dem die suscipit ordines minores, & Subdiaconatum, nisi consuetudo esset contraria. Quod habet locum etiam post Trid. Non tamen peccat, qui eodem die suscipit quatuor minores. num. 71.

Peccat mort. qui corpore vitiatu ordinatur, aut qui postquam fuit semel à dæmone obsessus, vel morbo caduco in terram elusus: & qui antequam hos morbos haberet, ordinatus fuit, peccat celebrando, si postea frequenter corripiatur eis: non tamen peccat celebrando, qui in insaniam, vel furorem ex vi febris, vel vulneris versus fuit. à Dæmone autem obsessus numquam est ordinandus: aut si ordinatus sit, numquã debet celebrare, etiam si semel tantum fuerit obsessus. cap. 25. num. 72. & cap. 27. num. 203. de leproso, vel patiente aliam infirmitatem præbentem notabile scandalum vsui ordinum. vide tit. irregularitas. 3. §. 2.

Peccat mort. qui excommunicatus suscipit ordines etiam minores: & qui notatus crimine notorio, & depositione digno, ordinatur ante dispensationem. Cum quo videtur dispensare Episcopus saltem in foro interiori, eo ipso quo ordinat illum. num. 73. 74. c. 25.

Licitum est suscipere primam tonsuram, & etiam minores ordines sine animo vite-

Qq 4 ritus

rius ascendendi. num. 108.

Qui retinet duo beneficia curata sit incipax ad ordines. 115.

Ad presbyteratum sufficit attingere 25. aetatis annum. 116.

Obtentio beneficij est iusta causa dispensandi in interstitiis requisitis ad ordines. Ibidem.

De suscipiente ordinem titulo patrimonij promissi, vel donati animo retrodonandi post ordinationem: vide tit. Suspendio.

O R D O III. Quoad Ministrum conferentem ordines. Ministrans ordinem etiam scienter nondum confirmato, solum peccat venialiter, si desit contemptus. cap. 22. numer. 18.

Causa sufficiens ad conferendum omnes maiores ordines intra annum à collatione minorum, est, quod ordinandus obtineat beneficium presbyterale, & sit constitutio Synodalis (vt est in Episcopatu Palentino) quod obtinens huiusmodi beneficium fiat presbyter intra annum. cap. 25. num. 116.

Quatuor minores ordines possunt ab Abbate conferri. cap. 22. num. 18. Statuta Tridentina circa conferentem ordines, vide supra, Ordo. II.

O R D O IIII. Quoad executionem. Peccat mort. qui excommunicatus, vel interdictus

terdictus, vel suspensus exercet aliquē ordinem, vel actum particularem, & pertinentem ad suum ordinem. cap. 25. num. 93. & est irregularis. cap. 27. num. de patiente lepram, vel aliam infirmitatem præbentē, notabile scandalum vsui ordinis: vide tit. irregularitas. 3. §. 2.

O R N A T V S.

MV L I E R ornans se cum periculo spirituali proximi, peccat mort. si id facit per contemptum. Secus si desit contemptus. Præl. 9. num. 18. Et tunc erit contemptus, quando id facit absque vlla necessitate, vel vtilitate, credens tamen inde alium mort. peccaturum. cap. 14. num. 30.

Mulier ornans se sine contemptu salutis proximi, & sine intentione inducendi illum ad mort. non peccat mort. quamuis sciat se mortiferè adamandam ab aliquo populi, vel Ecclesie, quem ipsa non cognoscit: imò quamuis cognoscat, si credit, quòd ille peccat ex malitia, & prava consuetudine. quales sunt qui huiusmodi occasiones procurant, & se iactant de illis. cap. 14. num. 31. lit. D. & Nou. num. 37.

Ornans se cultiùs quàm suo statui conueniat.

Q q s

niat.

niat, tantum peccat venialiter. cap. 14. num. 18.

Quæ vero se ornat splendide secundum decentiam sui status, non peccat. c. 22. num. 18.

Religiosa quæ se moderate ornat oblo- lam leuitatem ostendendi pulchritudinem, imò quamuis notabiliter excedat, solum peccat venialiter. cap. 23. num. 18.

Ornans se animo alliciendi alium ad cupiscentiam mortalem, peccat mortaliter.

Ornans se contra morem patriæ, venialiter peccat, nisi violet legem obligantem ad mortale. Idem de ea quæ se ornat splendidiùs quàm status requirit, nisi hoc esset in causa non soluendi debitum, vel non præbendi alimenta, quibus tenetur, etiam si eo id alius ad peccandum mortal. moueretur. num. 19.

Non peccat mortaliter femina ostentare pectora nuda, vt pulchrior videatur. Vt autem veste adeo tenui, vt pudenda inerteant, est mortale tam in viro quàm in femina. num. 19.

Non est de se mortale augere vel fingere pulchritudinem ornatu & fuce, sed veniale graue. Erit tamen mortale, quando fit in finem luxuriæ, vel alium mortalem. Non tamen erit neque veniale, si fiat ad occultandam aliquam deformitatem. Vt autem criminibus alienis, non est peccatum. num. 20.

Abfolu

Abfolui potest illa, de qua confessor nequit intelligere, vtrum peccarit mortaliter an venialiter, quamuis non possit ei persuadere quod à tali ornatu desistat: cautiùs tamen aget consulendo peritos. num. 25.

P A C T V M.

P A C T V M legis commissoriae positum in poenam, sine fraude vsurarum, licitum est idem si ponatur, vt elapso die perdendi pignus, esset venditum iusto pretio. cap. 17. num. 217.

P A P A.

P A P A quo puncto est iste electus, habet confirmationem à Deo immediatè, & habet eandem plenitudinè potestatis, quam post coronationem. cap. 27. num. 147.

Papa sumit immediatè iurisdictionem à Christo super vniuersos Christianos. cap. 27. num. 13. & 263. §. Præfatus.

Papa non habet iurisdictionem super se, neque super successorem suum: neque dat iurisdictionem suo confessario. addit. Nou. cap. 27. num. 263. §. 4.

Papa